

Kjerkoli, kadarkoli

Komu?

Praviš, da bi bil rad moj prijatelj. Jaz pa ti pravim, da te ne poznam, zato se bom do tebe obnašala kot do tujca – mimo tebe bom šla v največjem možnem loku, saj zame nisi več kot tavajoča senca z zli nameni. Nisi mi blizu ne po krvi ne po mislih. O tebi ne vem ničesar, še nikoli te nisem videla in ne vem, ali bi me tvoj zadah motil. Nimam pojma, ali sploh razumeš moj jezik ali pa si ga kopiral v Google Translate. Zato moraš razumeti, da ne vem, ali bi lahko bila prijatelja. Tvoja tujost me odbija, če se doslej nisva našla, nima smisla, da bi postala prijateljica ravno sedaj. Moj odgovor je nepreklicno ne, lahko pa se tolažiš s tem, da se morda srečava v naslednjem življenju, če bom imela tam kaj več časa in če ti ne boš več tujec.

Vendar ... Moraš mi oprostiti, če sem bila pregroba v besedah, dolgo sem jih izbirala in tehtala, katera te bo najmanj prizadela. Ni enostavno pisati nekemu tujemu, priznati moram, da ... da me je strah. Nočem, da me narobe razumeš, strah me je bilo samo prvih nekaj vrstic, zdaj pa ti nekako zaupam. Medlo se te spominjam še iz vrtca, ko se nama je šola zdela zabavno daleč, vsi starejši od dvajset let pa so bili za naju pravi starčki. Dneve sva preživljala v peskovniku in gradila gradove, čudila sva se ustroju narave in družbe. Skupaj sva šla prvič v šolo, vsako dopoldne kot suha zemlja vsrkavala znanje, potem pa sva jo milijon milijontokrat skupaj mahnila na igrišče, kjer sva preživela večino časa. Imela sva to (ne)srečo, da je do preboja računalnikov in telefonov prišlo kasneje, najini so bili cedeji in škatlaste televizije, za kasete sva bila prepozna. Izgubila sva se v množtvu ljudi in idej srednje šole, bila sva na vseh zabavah in preizkusila vse, iz pridnih otrok sva se prelevila v upornika in obratno. Še vedno nihava med enim in drugim, čutiva, da vse veva, da sva že vse doživela, prerastla sva Kolumba in Darwina in Einsteina, v osemnajstih letih sva doжела 4,6 milijarde let zgodovine.

Zdaj, ko sva to dosegla, bi se lahko mirne vesti poslovila od sveta, ker veva, kaj ga bo pokončalo, odkrila sva temelj univerzuma. Ampak ne, to razsvetljenje naju premika iz maničnega veselja v brezimno žalost, razočarana sva. Skupaj preklinjava grehe očetov, ki vedno znova prelagajo bremena na nas, otroke, nameščava svet nazaj v tečaje in ga sestavljava po svojih merilih. A nisva nezmotljiva, veva, da z leti opeša mladostni zanos, ponavljava napake očetov in dodava svoje, preden ga predava naslednikom, ki tako spominjajo na naju, na najine očete, na vse, ki so kdaj imeli 18 let. Tako gre naprej, zapisano je na dnu naše prabiti, vsak upor je nesmiseln, saj ga z leti zamenjajo revma in vnučki, ponos in dostojanstvo.

Rojena v istem času se razumeva brez besed. Poznava vsako ped kože kot stara ljubimca, govoriva v lastnem jeziku, kregava se v objemu. Neločljiva sva, zraščena skupaj v isto generacijo, generacijo mladih od povsod. Cvetiva, ker sva v cvetu mladosti, letiva na krilih svobode in želiva tam ostati večno. Šele z neba opaziva zmotnost sveta, zablode in krivice. Spustiva se na majava tla, jih popravljava, kakor veva in znava, nato pa jih predava otrokom še bolj majava. Takrat me tolažiš, da so vse generacije v svojem bistvu enake – vse želijo zgraditi most, a ene to počno s konji in do sosednjega brega,

druge s stroji do celine, spet tretje do planeta. Nisi me pomiril, rada bi, da mi pojasniš, kdo sploh si. Kdo si? Zakaj si se naenkrat pojavil in me ravno tako hitro zapustil, da sem bila sama, tako zelo sama?

Iščem te brez uspeha. Dnevi so enaki minulim, ponoči zrem v isto sivino kot podnevi. V meni pa se trga, razkrajam se v drobovje, navznoter gnijem v novo bitje. Vse, vse bi prenesla, da bi me le ljubil, da me le ne bi zavrgel. Res sem neumna, ko ti sledim, prelevila sem se v tvojo senco, vse to je samo zaradi tebe, mar res ne vidiš? Zame si pekel, moj rabelj smrti, morala bi oditi stran, pustiti razjedam srca, da se zacelijo stran od tebe, ne zaslužiš si me. Pa vendar, le enkrat me poglej in se bom vrnila, generacije se ne zapusti, v generacijo se rodiš in z njo vztrajaš, dokler otroci ne poteptajo zemlje nad tabo. Odraščanje je najpomembnejše obdobje, oblikuje te skoz in skoz in tako si ti oblikoval mene. Tako lep zven ima ta beseda, ti in jaz sva generacija, jing in jang.

Včasih si želim, da bi te lahko izbrala. Potem bi bil bolj po mojih merilih in me morda ne bi zapustil vsakokrat, ko se ti zazdi. Lažeš, ko praviš, da je moj vdih tvoj izdih, moje bitje srca tvoja melodija. Zakaj mi to govoriš, če pa se razumeva brez besed, spretno luščiva spomine preteklih časov, živiva v svetu neomejenih dimenzij.

Zvezde na nebu še vedno sijajo in čeprav so le odsev slike izpred osmih minut, te poznam bolje, kot poznaš sam sebe. Še nisi ugotovil, da te najgloblje ljubim takrat, ko kričim nate? Pravzaprav sovražim, da te ljubim. Sprejemam tvojo tujost, obožujem tvoj zadah preteklosti in vem, da nisi samo moj. Morda bova poslej prijatelja.

Za vedno,

Tvoja